

இளநீர்

இந்தியா. ஏதோ ஓர் ஊர். ஒரு தினத்தின் முற்பகல்.

ஊரின் கடைகள் எல்லாம் மூடியிருந்தன. சுவர்களில் புதிய, கசியும் சிவப்பில் “அவர்களைக் கொல்லுங்கள்” என்று பெரிதாக, கோணலாக எழுதியிருந்தது. தெருவில் ஆரவாரம் எதுவும் இல்லை. அமானுஷ்யமான மௌனம். வீடுகளின் ஜன்னல்களும் கதவுகளும் மூடப்பட்டுக் கிறித்துவ வேதத்தின் ஜட்ஜ்மெண்ட் தினம்போல் இருந்தது.

ஒரு ஜீப் ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்தது. அதன் மேல்பாகம் திறந்திருந்தது. அதில் சுமார் பதினைந்து பேர் நின்றுகொண்டும், ஸ்திரமற்று உட்கார்ந்துகொண்டும் அடைத்திருந்தார்கள். ஜீப்பை ஓட்டிய இளைஞனின் வாயில் சிகரெட் தொங்கியது. நெற்றியில் கைக்குட்டை கட்டியிருந்தான். அனாவசிய வேகத்தில் அதை ஓட்டிக்-கொண்டிருந்தான். அடிக்கடி கியர் மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். சுருண்டு எழுந்த புகைப்படலம் பின் தொடர ஆர்ப்பாட்டமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த அந்த வண்டிக்கு இலக்கே எதுவும் இல்லைபோல் இருந்தது. நேராகச் சென்று நின்று ‘ரிவர்ஸ்’ அடித்து மறுபடியும் ஆரவாரமாகச் சென்றது. ஜீப்பின் நடுவில் ஒருவன் மூங்கில் கம்பில் ஒரு பெரிய கொடி பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். கொடி காற்றில் துடித்து ஆடியது. அவன் அருகில் மற்றொருவன் கொஞ்சம் தலைவன்போல் இருந்தான். கையில் ஒரு ரைஃபிள் வைத்திருந்தான். அதை வானத்தை நோக்கிச் சில தடவைகள் சுட்டபோது மரங்களிலிருந்து பறவைகள் படபடத்து விலகின.

அவர்கள் யாவரும் ஜால்ராக்களும், டப்பாக்களும், சலங்கைகளும், இரும்புச் சாதனங்களுமாக ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வெற்றி - வீரம் - ரத்தம் - போர் போன்ற வார்த்தைகள் உபயோகித்துக் கத்தித் தொண்டை கம்மிப் போயிருந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வளவு தூரம் தெருவில் சத்தமிட்டும் அந்தக் கதவுகள் திறக்கவில்லை. அந்த ஜனங்கள் வெளிவரவில்லை.

“சிறிய ஊர்” என்றான் ஒருவன்.

“பயந்துகொண்டார்கள்” என்றான் இன்னொருவன்.

“ஃப்ரீ இண்டியா ரெஸ்டாரண்ட். நிறுத்து ஜீப்பை. உடை கதவை” என்றான் போர்டுகளைப் படித்துக்கொண்டு வந்தவன்.

சரமாரியாக அந்த ஃப்ரீ இண்டியா ரெஸ்டாரண்டின் மூடிய கதவுகளின்மேல் கற்கள் விழுந்தன.

“நிறுத்தாதே போ. டவுன் பக்கம் விடு” என்றான் தலைவன்.

“டவுன் பக்கம், டவுன் பக்கம்,” என்று ஜால்ராவுடன் அவர்கள் பாடினார்கள்.

“நம் நாடு...”

“நமதே.”

“நம் மொழி...”

“நமதே.”

ஜீப் புதிய வழியில் சற்றுத் தூரம் சென்றது.

“இளநீர், இளநீர்,” என்றார்கள்.

ஒரு மரத்தினடியில் ஒரு கிழவன் இளநீர்க் கொத்துக்களை வைத்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான்.

ஜீப் விசக்கென்று நின்றது. அவர்கள் துள்ளிக் குதித்து வெளி வந்தார்கள். தூரப்பார்வை குறைந்த அந்தக் கிழவன் சலனமில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“தாத்தா, இளநீர் விற்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

கிழவன் நிமிர்ந்தான். “ஏன்?” என்றான்.

“தாத்தா, இன்றைக்கு எல்லாம் பூரா பந்த். இன்றைக்கு ஒன்றும் விற்கக்கூடாது தெரியுமா?”

“தாத்தா, அரிவாள் இருக்கிறதா?” என்றான் மற்றொருவன். அவர்கள் அந்த இளநீர்க் கொத்திலிருந்து ஆளுக்கு ஒன்று எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

“விடுங்கள். நான் தருகிறேன்,” என்றான் கிழவன்.

“தாத்தா, நீ கிழவன். இன்றைக்கு வியாபாரம் பண்ணாதே.”

“ஏன்?”

“நம் மாநிலமே இன்றைக்கு பந்த். கதவடைப்பு. எதிர்ப்பு.”

“அப்படியா? என் இளநீரைக் கொடுத்துவிடுங்கள். எனக்குக் கணக்குத் தெரியவில்லை.”

“தாத்தா, அரிவாள் இல்லையா?”

“காசு தருகிறாயா? அரிவாள் தருகிறேன்.”

“தா” என்றான்.

“காசு?”

“தருகிறேன், தா.”

கிழவன் சாக்குக்கு அடியில் இருந்த அரிவாளை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அந்த இளைஞன் புன்னகையுடன், “இளநீரை வெட்டவா தாத்தா, உன் தலையை வெட்டவா?” என்றான்.

கிழவன் சிரித்தான்.

தலைவன் போலிருந்தவன் மற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்தினான். “கிழவன், மூத்தவன், அவனுக்குத் தெரியாது. தாத்தா, உன் இளநீரைச் சுருட்டிக் கொள்” என்றான்.

“ஏன்?”

“யாரும் வாங்க மாட்டார்கள். எல்லாக் கதவுகளும் அடைத்திருக்கின்றன.”

“ஏன்?”

“நம்மவர்களை வேறு ஊர்களில் அடித்துக்கொள்கிறார்கள். அதற்கு எதிர்ப்பு.”

கிழவனுக்குப் புரியவில்லை. “என் அரிவாளைக் கொடு” என்றான்.

அரிவாளால் முகத்தைச் சொறித்துக்கொண்டவன், அதை ‘ஷிக்’ என்று சுழற்றி வெட்டினான். “இப்படித்தான் வெட்ட வேண்டும்” என்றான்.

“இல்லை; கைகள் போதும்!” என்று ஒருவன் மானசீகமாகக் கழுத்தை நெறித்தான்.

“எல்லாவிதத்திலும் நமக்கு அநியாயம். எண்ணிக்கையில் நம் பாஷை பேசுபவர்கள்தான் அதிகம். சென்ஸஸ் தப்பு. பொய். அப்புறம் அவர்கள் குண்டர்களை வைத்து நம்மை அடித்தால் நாம் அவர்களை அடிக்க எவ்வளவு நேரமாகும்?”

“அங்கேயே போய்விடலாம், ஒரு படை திரட்டிக்கொண்டு. நம் சகோதரர்கள், நம் சகோதரிகள் அங்கே பாதுகாப்பின்றியிருக்கிறார்கள். அங்கே நாம் போக வேண்டும்... இன்னும் படை திரட்டி, இன்னும் ஆயுதம் சேர்த்து, இன்னும்...”

“கவர்ந்த ஸாரிகளைக் கொடிபோல் கட்டித் தெருவில் ஓடினார்களாம்.”

“தீர்த்துக்கட்ட வேண்டும். அதற்கு வேளை வந்துவிட்டது.”

பிரேம் என்பவனும் அவன் இளம் மனைவியும் ஒரு மலைவாச ஸ்தலத்தில் சில தினங்கள் கழித்துவிட்டுத் தன் சொந்த ஊர் திரும்பினார்கள். இரு மாநிலங்களின் எல்லையிலிருந்து அந்த ஊரைக் காரில் கடந்தார்கள். ஐந்து மணி நேரம் தொடர்ந்து கார் ஓட்டியதால் அவன் களைத்திருந்தாலும், தன் புதிய மனைவியுடன் அவன் வெளி உலகை மறந்து கழித்த புதிய ஆச்சரியங்கள் நிறைந்த கணங்களின் ஞாபகத்தில் உற்சாகமாகவே இருந்தான். அவனுடன் அருகில் ஓட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த அவன் மனைவியின் தலை வகிட்டின் ஆரம்பத்தில் குங்குமம் இருந்தது. பொம்மை-போல் இருந்தாள். ஓரிரண்டு தடவையே கழிந்த கன்னியாக அந்த ஞாபகத்தில் அவள் உடம்பில் இலேசான பூரிப்பு இருந்தது. கன்னங்கள் நாணத்தினாலும் வெயிலினாலும் சிவந்திருந்தன.

“எல்லாக் கடைகளும் பூட்டியிருக்கின்றனவே, ஏன்?” என்றாள் அவள்.

“லஞ்ச் நேரமாக இருக்கலாம். இந்தப் பிரதேசத்து ஜனங்களே சோம்பேறிகள்” என்றான். அவள் துடையின் மேல் கை வைத்தான். அவள் அந்தக் கையை ஒதுக்கி ஸ்டீயரிங்கின்மேல் வைத்து “அப்புறம்” என்றாள்.

“பிரேம், அதோ பார்” என்றாள்.

தூரத்தில் மர நிழலில் ஒரு கிழவன் இளநீர்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான். அருகே சில இளைஞர்கள் இளநீர் குடித்துக் கொண்டு சிதறி நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“இளநீர் விற்கிறான். எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது” என்றாள்.

“ஓ. கே. மேம்ஸாபின் கட்டளை,” என்றான்.

தூரத்திலிருந்து அந்த ஃபியட் கார் வருவதை அவர்கள் பார்த்தார்கள். வேகம் குறைந்து அது நின்றது. அதன் முன் பக்கத்தில் ஓர் இளைஞனும் பெண்ணும் ஓட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அந்த இளைஞன் நவீனமாக உடை அணிந்திருந்தான். அவன் காரின் கதவைத் திறந்துகொண்டு ஒரு தடவை தன் கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டான். பைக்குள் கைவிட்டு பர்ஸை எடுத்துக்கொண்டு கிழவன் அருகில் சென்றான். அவன் சலனத்தை அவர்கள் விடாமல் கவனித்தார்கள். அந்தப் பெண் அவர்களைப் பார்த்தாள். தலை கலைந்த இளைஞன் ஒருவன் அவளைப் பார்த்துப் 'பளீர்' என்று பற்கள் தெரியச் சிரிப்பதைப் பார்த்துத் தலை குனிந்துகொண்டாள்.

“கித்னா?” என்றான் பிரேம்.

கிழவன் புரியாமல் “என்ன?” என்றான்.

“கித்னா? ஹௌ மச்?” என்று இளநீரைத் தொட்டுச் சாடை காட்டினான்.

கிழவன் அருகே நின்றவர்களைப் பார்த்தான். அவர்களில் தலையில் கர்ச்சீப் வைத்தவன், “வா” என்று மற்றொருவனை அழைத்தான்.

அவர்கள் அவனை மெதுவாக நெருங்கினார்கள்.

“தாத்தா, இவனுக்கு இளநீர் கொடுக்காதே.”

அந்த இளைஞன், கிழவன் இருவரும் புரியாமல் விழித்தார்கள். மேலும் சிலர் அருகே வந்தார்கள்.

“நீ எந்த மாநிலத்தவன்?”

பிரேம் ஆங்கிலத்தில் “மன்னிக்கவும். எனக்கு உங்கள் பாஷை தெரியாது. ஆங்கிலத்தில் பேசுங்கள்” என்றான்.

“கோபால், இவனை இங்கிலீஷில் கேள்.”

கோபால் என்பவன் ஆங்கிலத்தில் “நீ எந்த மாநிலம்?” என்றான்.

பிரேம், “நான் ஓர் இந்தியன்” என்றான்.

“பிரேம், இளநீர் வேண்டாம் வா, போகலாம்” என்று கலவரத்துடன் கூப்பிட்டாள் அந்தப் பெண். அவள் எதிரே ஒருவன் நின்றுகொண்டு அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிரேமுக்கு அந்த இடத்தின் உஷ்ணம் திடீரென்று உறைத்தது. அந்த இளைஞர்களின் முகத்தில் விரோதம் தெரிந்தது. அந்த ரைஃபிள் தெரிந்தது. அந்தச் சலங்கைகள், அந்த ஜால்ரா, கம்புகள், அந்தக் கொடி...

“தேர் இஸ் நோ இண்டியா மிஸ்டர்.”

“இவன் அவர்களைச் சேர்ந்தவன்தான்.”

“ஆம், ஆம், ஆளைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது.”

“பிரேம், ப்ளீஸ். வந்துவிடு. எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.”

இப்போது அவளை அவர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவன் சட்டையை அவர்களில் ஒருவன் தொட்டுத் துணியின் ஸன்னத்தைப் பரிசோதித்தான்.

“மீசை அழகாக வைத்திருக்கிறான் பார்?”

பிரேம் கிளம்ப முயற்சி செய்தான். அவர்களை நட்புடன் விலக்கினான். அவர்கள் வழி விடவில்லை.

“விடுங்களேன், அவனை. இளநீர் குடிக்கட்டும்” என்றான் கிழவன்.

கோபால், “உங்கள் மாநிலத்தில் எங்கள் ஆசாமியைக் கொன்றிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“எனக்கு மாநிலம் கிடையாது. எனக்கு மாநிலம் கிடையாது.”

“தப்பிக்கப் பார்க்கிறான்.”

“நீ பேப்பர் பார்க்கவில்லையா? இன்று இந்த மாநிலம் முழுவதும் கதவடைப்பு. என்ன தைரியம் இருந்தால் நீ கார் ஓட்டிச் செல்வாய்?”

“மன்னிக்கவும், சென்ற மூன்று தினங்களாக நான் பேப்பர் பார்க்கவில்லை.”

“உன் சொந்த ஊர் எது?”

“பிரேம்.”

பிரேம் சற்றுப் பயத்துடன் புன்னகை செய்தான். “ப்ளீஸ், எனக்கு வழி விடுங்கள்.”

“இன்று கார் ஓட்டக் கூடாது.”

“சரி, சரி! நான் திரும்பச் சென்று ஓரத்தில் நின்றுவிடுகிறேன். எனக்கு வழி விடுங்கள்.”

“காலைத் தொட்டு வணங்கு. வழி விடுகிறோம்.”

“பிரேம். பிரேம்.”

“ஊரைச் சொல்லமாட்டேன் என்கிறான் பார்.”

சிலர் அவன் மனைவிக்கு முன் கிராமிய நடனம் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் சற்றுத் தயங்கினான். சற்றுத்தான். அவன் நெற்றியில் வியர்வை முத்துக்கள் தெரிந்தன.

“என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“வணங்கு.”

“சரி”, என்று அவன் குனிந்து தொட்டு நிமிர்ந்தான். “திருப்திதானே” என்றான்.

“அவளையும் கும்பிடச் சொல்.”

“உன் மனைவியையும் வணங்கச் சொல்.”

அவர்களில் சிலர் காரின் அருகே சென்று அதன் கதவைத் திறந்து, “வா வெளியே” என்று அவளிடம் கத்தினார்கள்.

அவள் பயந்து சீட்டின் ஓரத்தில் ஒதுங்க முற்பட அந்த ஜன்னல் வழியாக முகங்கள் தெரிந்து சிரித்தன. ஒருவன் அவளை மார்பில் தொட்டான்.

அப்போது அந்த இடத்தில் திடுமென எரிமலை வெடித்தது. அந்த இளைஞன் திமிறி விலக்கிக்கொண்டு, “விடு அவளை,” என்று கார் அருகே ஓடி அவர்களைத் தள்ளினான். அவர்கள் அவன் சட்டையைப் பிடித்தார்கள். அந்தப் பெண் பீதியுடன் கதவைத் திறந்து அவளை அனுமதிக்க முயற்சி செய்ய, அவனால் உள்ளே செல்ல முடியவில்லை. காரின் பானெட்டில் மூன்று பேர் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். இளைஞன் மிக மிக பலத்துடன் தன் காரில் நுழைந்து அதைக் கிளப்ப முயற்சி செய்தான். அவர்கள் அவளை முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்து வெளியே இழுத்தார்கள். அவன் கண்மூடித்தனமாக ‘மடேர் மடேர்’ என்று யாரையோ அடித்தான். அவன் உடைகள் கிழிந்தன. அவர்கள் அவன் மேல் பரவினார்கள்.

இப்போது அந்தச் சிக்கலான கூட்டத்தில் அந்த இளைஞனும் பெண்ணும் எங்கிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. காரின் உள்ளே இருந்த பொருட்கள் வெளியே சிதறின. A Marriage Manual, அந்தப் பிரதேசத்தின் ரோட் மாப், தண்ணீர் பாட்டில், வளையல்கள்... முத்து...

காரின் உச்சியில் ஒருவன் ஏறிக்கொண்டு நடனமாடினான். கார் சீராக ஆடியது. பிரேமின் குரல் ஹீனமாகக் கேட்டது... “உங்களைப் போல் ஆயிரக்கணக்கில் அங்கே இருப்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்... நான் ஓர் இந்தியன். நான்...”

“கோபால், ரைஃபிளை எடு.”

அங்கிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் சாலையில் சுதந்திரமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்த வற்றிப்போன பசு ஒன்று வெடிச் சத்தத்தைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தது.